

[Finansministeren.]

reret, ikke mange steder i hvert fald. Jeg gav dér udtryk for følgende: naturligvis kunne man altid sige, at det samlede skatte-tryk i et land blev for højt, men de erfaringer, som hr. Marcus Wallenberg dér byggede på, kunne ikke være hentet fra Danmark, for i Danmark havde vi ikke et særligt stort skatte-tryk sammenlignet med andre lande og heller ikke med de syv lande, som vi skulle samarbejde med; så vidt jeg erindrer, modsagde Wallenberg mig ikke, og jeg tror ikke, Wallenberg er særlig tilfreds med at blive anvendt på den måde, som han er blevet det i den danske debat.

Jeg nævnte før, at professor Jørgen Pedersen bliver taget til indtægt af oppositionen. Jeg ved ikke, med hvilken ret man gør det, men så vidt jeg har forstået professor Jørgen Pedersens syn på den økonomiske udvikling, er det egentlig ganske klart og logisk, og derfor kan jeg godt forstå, at oppositionen på sin vis er interesseret i at tage ham til indtægt. Professor Jørgen Pedersen siger klart, at vi skal stille mod større forbrug og begrænse investeringernes omfang. Det er ikke ukendt — ikke blandt nationaløkonomer i hvert fald — at professor Jørgen Pedersen gennem mange år har ment, at vi gjorde alt for meget for at fremme investeringerne her i landet. Det ville være nyttigt, om oppositionen ville præcisere, om det er dette mål, man nu stiller imod. Det er her, noget af den afgørende forskel ligger.

Regeringen lægger den største vægt på at fremme investeringsvirksomheden og derigennem styrke konkurrenceevnen i de danske erhverv. Det må ske på en sådan måde, at vi undgår stigende priser og omkostninger, og det må tilsige, at vi holder igen over for en for stærk vækst i den samlede efterspørgsel, vel specielt i den nuværende situation, hvor vi dog har fået samlet en valutareserve sammen, men hvor også meget taler for, at vi kan få brug for den i det kommende år, netop hvis der indtræder det, som det ærede medlem hr. Thestrup var inde på — jeg tror også det ærede medlem hr. Anders Andersen omtalte det — at bytteforholdet vil blive forringet.

Jeg forstår ikke den politik, der er lagt op til af oppositionen. Det er mit indtryk, at der er mange her i landet, som ellers har

haft sympati for oppositionen, men som heller ikke forstår det. Hvilke krav der må stilles til statsfinanserne, skal ikke afgøres nu; det skal afgøres til foråret, når vi har et mere præcist billede af de samlede økonomiske udsigter, end vi kan have i dag.

Anders Andersen: Den højtærede finansminister fremsatte en række betragtninger om det offentliges andel i nationalindkomsten og nævnte en hel del tal i denne forbindelse, men han understregede samtidig, at der op gennem årene kunne have været visse forhold, der prægede denne udvikling. Jeg fik dog det indtryk, at den højtærede finansminister fortsat regnede med som noget ganske naturligt, at det offentliges andel af nationalindkomsten stadig skulle vise en stigende tendens. I denne forbindelse kom jeg til at tænke på en forhandling om finanslovsforslaget i 1953, da der bl. a. netop blev ført en debat om det offentliges andel af nationalindtægten. Herunder fremsatte den nuværende højtærede økonomiminister følgende udtalelse, der står i Folketingsstidende 1953-54 sp. 1500:

„Jeg er tilbøjelig til at tro, at dette farlige punkt“ — altså med hensyn til, hvor stor en del af nationalindkomsten det offentlige skal lægge beslag på — „ligger allerede før de 25 pct., men denne fare er så meget større, hvis vi står med blot den mindste frygt for et konjunkturtilbageslag i den kommende tid.“

Man kan nok sige, at i den tid, der er forløbet siden, er der sket en væsentlig udvikling på dette område. Nu har vi lige hørt den højtærede finansminister give udtryk for visse betænkeligheder, måske også rent konjunktur-mæssigt, med hensyn til fremtiden. I hvert fald må vi vist alle sammen erkende — og det er netop det, oppositionen har forsøgt at påpege — at den vurdering som den højtærede finansminister har anlagt ved sit budget, beror på et meget forsigtigt skøn, men netop på grund af denne forsigtighed peger jeg på, at den højtærede finansminister vurderer stillingen sådan, at der kan være fare for et konjunkturtilbageslag.

Jeg ved ikke, om den bemærkning, som den nuværende økonomiminister dengang fremsatte, stadig væk dækker den højtærede ministers synspunkt på dette om-